

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สังคมแต่ละสังคมจะดำรงอยู่ได้ ต้องมีวัฒนธรรมหรือวิถีชีวิตเป็นของตนเองไม่ว่าจะเป็นในด้านของขนบธรรมเนียมประเพณี ศาสนา ความคิด ความเชื่อ การเมือง การปกครอง หรือค่านิยมต่าง ๆ อีกทั้งมีความเป็นอยู่และการดำเนินชีวิตเป็นไปในลักษณะที่คล้ายคลึงกัน จึงจะสามารถจรรโลงวิถีการดำเนินชีวิตของสังคมไปอย่างราบรื่นและยั่งยืน

วัฒนธรรมเป็นทั้งพื้นฐานและเครื่องมือสำหรับสร้างเสริมความสามัคคีกลมเกลียว และความเป็นปึกแผ่นในหมู่ประชาชน วัฒนธรรมจะช่วยชักนำให้คนประพฤติดี ปฏิบัติธรรม และพร้อมที่จะเผชิญชีวิตร่วมกันบนผืนแผ่นดินเดียวกันทั้งในยามสุขและยามทุกข์ นอกจากนี้ วัฒนธรรมยังเป็นกรอบ และแนวทางในการดำเนินชีวิตที่เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมวัฒนธรรมเป็นหลักในการประพฤติปฏิบัติของสมาชิกของสังคม ซึ่งอาจช่วยป้องกันและแก้ไขปัญหาลดลง ตลอดจนสนองความต้องการของสมาชิก และของสังคมได้

ตามประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่อง ให้ใช้แนวทางในการรักษา ส่งเสริม และพัฒนาวัฒนธรรม พุทธศักราช 2529 ได้กำหนดความหมาย ธรรมชาติ และความสำคัญของวัฒนธรรมไว้ว่า วัฒนธรรมเป็นวิถีการดำเนินชีวิตของสังคมเป็นแบบแผนการประพฤติปฏิบัติ และการแสดงออกซึ่งความรู้สึกนึกคิด ในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่สมาชิกในสังคมเดียวกันสามารถเข้าใจ และซาบซึ้งร่วมกัน (สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ, 2538, หน้า 4) ดังนั้น วัฒนธรรมไทย คือ วิถีชีวิตที่คนไทยได้สั่งสม เลือกรับ ปรับปรุง แก้ไข จนถือว่าเป็นสิ่งดีงามเหมาะสมกับสภาพแวดล้อม และได้ใช้เป็นเครื่องมือ หรือเป็นแนวทางในการป้องกันและแก้ไขปัญหในสังคม มีการสืบทอดมรดกทางสังคมติดต่อกันมาจากอดีต หรืออาจเป็นสิ่งประดิษฐ์คิดค้นสร้างสรรค์ขึ้นใหม่ หรืออาจรับเอาสิ่งที่เผยแพร่มาจากสังคมอื่นหากสมาชิกยอมรับ และยึดถือเป็นแบบแผนประพฤติปฏิบัติร่วมกันก็ย่อมถือว่าเป็นวัฒนธรรมของสังคมนั้น

หากกล่าวโดยสรุป วัฒนธรรมเป็นวิถีการดำเนินชีวิตทุกด้านของคน ชุมชนและสังคม เป็นทั้งความคิด ความเชื่อ ความรู้ การประพฤติปฏิบัติในด้านต่าง ๆ ทั้งเรื่องการทำมาหากิน การอยู่ร่วมกัน รวมถึงเรื่องความสัมพันธ์ของคนกับธรรมชาติแวดล้อม วัฒนธรรมเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลง เคลื่อนไหวและมีพัฒนาการอยู่ตลอดเวลา วัฒนธรรมจึงมีบทบาทในทุกเรื่องรวมถึง เรื่องของการพัฒนาด้วย

ตามแผนวัฒนธรรมแห่งชาติ ในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ.2540-2544) (สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ, 2539, หน้า 2) มีวัตถุประสงค์ เพื่อสร้างและจรรโลงจิตสำนึกทางวัฒนธรรมของประชาชนให้มีวิถีชีวิตอย่างมีเหตุผล เป็นระบบ รู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงของสังคมโลก และวิถีชีวิตในสังคมสมัยใหม่อย่างเชื่อมั่นบนพื้นฐาน คุณค่าของวัฒนธรรมไทยรวมทั้งสามารถรักษาพัฒนาและสร้างสรรค์วัฒนธรรมไทยให้เป็นสมบัติ ของมนุษยชาติอันจะนำมาซึ่งศักดิ์ศรีและเกียรติภูมิของคนไทยในบริบทของสังคมโลก ดังนั้น วัฒนธรรมจึงเป็นพลังสำคัญในการพัฒนาเพราะเกิดจากการเรียนรู้ การสร้างสรรค์ การถ่ายทอด การปฏิบัติเป็นวิถีชีวิต ภูมิปัญญาดั้งเดิมของชุมชนและสังคมที่สืบทอดเป็นองค์ความรู้ที่เชื่อมโยง ปัจจัยต่างๆ ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง ชีวิตจิตใจและสิ่งแวดล้อมเข้าด้วยกัน เพื่อให้ เกิดการพัฒนาที่สมดุลและยั่งยืนมาเป็นเวลาช้านาน

วัฒนธรรม เป็นเรื่องที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาประเทศในทุกด้าน แต่การ ดำเนินกิจกรรมทางวัฒนธรรมจะเป็นการดำเนินงานโดยหน่วยงานทางราชการที่มีหน้าที่เกี่ยวข้อง เพียงไม่กี่หน่วยงาน อีกทั้งมีข้อจำกัดในด้านของบุคลากร และงบประมาณ สาเหตุเนื่องจาก วัฒนธรรมไทยได้มีการสร้างสม และสืบทอดกันมาเป็นระยะเวลาอันยาวนาน จึงมีความ หลากหลาย และกระจายอยู่ทุกท้องถิ่น การดำเนินงานด้านวัฒนธรรมส่วนใหญ่จะเป็นลักษณะ ต่างคนต่างทำขาดการประสานงาน การร่วมมือ และการรวมพลังอย่างเป็นระบบ จึงทำให้องค์กร ชุมชนท้องถิ่นขาดความเข้มแข็ง ดังนั้น คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ จึงเห็นความสำคัญ และได้มีประกาศ เรื่อง การตั้งสภาวัฒนธรรมจังหวัดขึ้น เมื่อวันที่ 8 มิถุนายน พ.ศ. 2538 ทั้งนี้ เพื่อทำหน้าที่เป็นองค์กรส่งเสริมและประสานการดำเนินงานด้านวัฒนธรรมจังหวัด อันจะก่อ ให้เกิดการประสานความร่วมมือ ในการดำเนินงานวัฒนธรรมของจังหวัดได้อย่างกว้างขวาง เกิดพลังทั้งจากหน่วยงานภาครัฐ องค์กรภาคเอกชนและประชาชน ซึ่งปัจจุบันได้จัดตั้งสภา วัฒนธรรมจังหวัดครบทุกจังหวัดแล้ว

นอกจากนี้ สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ ได้มีนโยบายส่งเสริมให้อำเภอที่มีศักยภาพ และมีความพร้อม ดำเนินการจัดตั้งสภาวัฒนธรรมอำเภอขึ้น ทั้งนี้เพื่อให้เป็นองค์กรกลางในการให้ความร่วมมือ และประสานการดำเนินงานด้านวัฒนธรรมของจังหวัดและอำเภอ อีกทั้งเป็นการส่งเสริมการกระจายอำนาจทางวัฒนธรรมให้ขยายไปสู่ประชาชนในท้องถิ่นต่าง ๆ อย่างกว้างขวางและต่อเนื่อง

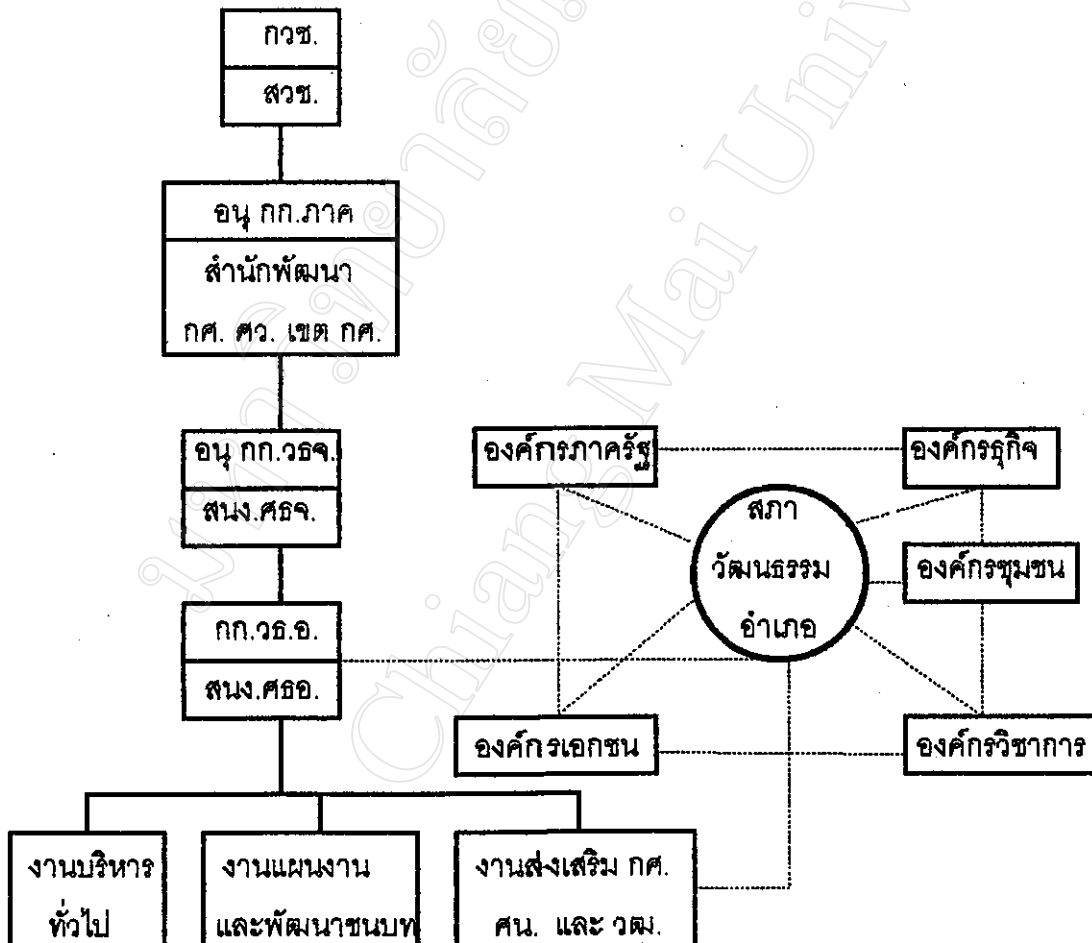
สมาชิกสภาวัฒนธรรมอำเภอ เลือกตั้งจากตัวแทนขององค์กรดำเนินงานด้านวัฒนธรรมที่มีอยู่ในท้องถิ่นนั้น ๆ รวมตัวเป็นองค์กรเครือข่ายเครือข่ายทางวัฒนธรรมในท้องถิ่น ซึ่งสรุปได้เป็น 5 กลุ่ม เรียกว่า **เบญจภาคี** ซึ่งประกอบด้วยองค์กรสาธารณประโยชน์เอกชน องค์กรธุรกิจ องค์กรชุมชน องค์กรวิชาการ และองค์กรภาครัฐ โดยสภาวัฒนธรรมอำเภอมีหน้าที่ดำเนินงานด้านวัฒนธรรม ดังนี้(สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ, ม.ป.ป.(ช), หน้า 5-6)

1. เป็นศูนย์กลางในการแลกเปลี่ยนความรู้ ประสบการณ์และแนวคิดในการดำเนินงานวัฒนธรรมในท้องถิ่น
2. ส่งเสริมและพัฒนาองค์กรดำเนินงานวัฒนธรรมในอำเภอให้เข้มแข็งและขยายเครือข่ายสมาชิกของสภาที่กว้างขวางยิ่งขึ้น
3. เป็นศูนย์กลางเครือข่ายการดำเนินงานวัฒนธรรมขององค์กรเบญจภาคีในอำเภอ
4. ระดมทรัพยากรจากทั้งภาครัฐ รัฐวิสาหกิจ เอกชน และประชาชนในการดำเนินงานวัฒนธรรมของท้องถิ่น
5. เสนอข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะ ต่อสภาวัฒนธรรมจังหวัด ในเรื่องโครงการงบประมาณ การจัดตั้งสมาคม มูลนิธิ ตลอดจนทั้งองค์กรทางวัฒนธรรม และกิจกรรมต่าง ๆ ทางวัฒนธรรมของท้องถิ่น
6. พัฒนาวัฒนธรรมของท้องถิ่นให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของสังคม
7. จัดกิจกรรมเพื่อการอนุรักษ์ ส่งเสริม เผยแพร่วัฒนธรรมของท้องถิ่น
8. เฝ้าระวังทางวัฒนธรรมของท้องถิ่น
9. ดำเนินการอื่น ๆ ตามที่ท้องถิ่นหรือสภาวัฒนธรรมจังหวัดขอความร่วมมือ

หน่วยงานราชการส่วนภูมิภาค ที่มีหน้าที่รับผิดชอบงานเกี่ยวกับการศึกษา การศาสนา และการวัฒนธรรมในระดับอำเภอ คือ สำนักงานศึกษาธิการอำเภอ สังกัดสำนักงานปลัดกระทรวง กระทรวงศึกษาธิการโดยเฉพาะการดำเนินงานทางด้านวัฒนธรรมของอำเภอนั้น อยู่ใน

ความรับผิดชอบของงานส่งเสริมการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม ของสำนักงานศึกษาธิการอำเภอ ในขณะที่ยั้งข้อบังคับสภาวัฒนธรรมอำเภอ ยังกำหนดให้สภาวัฒนธรรมอำเภอตั้งอยู่ในสำนักงานศึกษาธิการอำเภอ โดยมีเลขาธิการสภาวัฒนธรรมอำเภอ เป็นหัวหน้าสำนักงาน และกำหนดให้ศึกษาธิการอำเภอ เป็นเลขาธิการคณะกรรมการโดยตำแหน่ง ให้ผู้ช่วยศึกษาธิการอำเภอ เป็นผู้ช่วยเลขาธิการ และให้หัวหน้างานส่งเสริมการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรมอำเภอ เป็นผู้ช่วยเลขาธิการ ดังนั้น สำนักงานศึกษาธิการอำเภอ จึงมีบทบาทสำคัญต่อการดำเนินงานด้านวัฒนธรรม ในลักษณะของการวางแผน การประสานงาน การส่งเสริม สนับสนุนงานด้านวัฒนธรรม เป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการศึกษา การศาสนาและการวัฒนธรรมในระดับอำเภอ ซึ่งแสดงรายละเอียดดังแผนภูมิต่อไปนี้

แผนภูมิที่ 1 โครงสร้างการบริหารงานวัฒนธรรมในส่วนภูมิภาค

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ, ม.ป.ป.(ก), หน้า 18

ในขณะที่ กระทรวงศึกษาธิการ ได้มอบหมายภารกิจให้สำนักงานศึกษาธิการอำเภอ ปฏิบัติงานในหน้าที่ของกระทรวงศึกษาธิการใน 3 ฐานะ คือ

1. ในฐานะกระทรวงศึกษาธิการและองค์กรกลางทางการศึกษา การศาสนาและการ วัฒนธรรมในอำเภอ
2. ในฐานะสำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ และ
3. ในฐานะผู้ปฏิบัติงานให้กรมต่าง ๆ ในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ และครูสภาอำเภอ

นอกจากนี้ พระราชกฤษฎีกาแบ่งส่วนราชการสำนักงานปลัดกระทรวง กระทรวง ศึกษาธิการ พ.ศ.2535 (สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ, 2538, หน้า 7-8) ได้กำหนดอำนาจ หน้าที่ของสำนักงานศึกษาธิการอำเภอ ไว้ดังนี้

1. ประสานและจัดทำแผนพัฒนาการศึกษา การศาสนา และการวัฒนธรรมของ อำเภอและแผนปฏิบัติการ รวมทั้งจัดลำดับความสำคัญของแผนงานโครงการ การตั้งและจัดสรร งบประมาณประจำปี ให้สอดคล้องกับแผนแม่บทของกระทรวงและแผนจังหวัด ตลอดจนกำกับ เร่งรัด ติดตาม ประเมินผลการดำเนินงานตามแผนงาน โครงการ ของหน่วยงานสังกัดกระทรวง ภายในอำเภอและเป็นหน่วยข้อมูลทางการศึกษา การศาสนา และการวัฒนธรรมของอำเภอ

2. ประสานและส่งเสริมการดำเนินงานด้านการศึกษา การศาสนา และการวัฒนธรรม รวมทั้งส่งเสริมและควบคุมมาตรฐานคุณภาพการศึกษาของหน่วยงานทั้งในและนอกสังกัด กระทรวงภายในอำเภอ ตลอดจนดำเนินงานเกี่ยวกับงานเลขานุการของคณะกรรมการการศึกษา การศาสนาและการวัฒนธรรมของอำเภอ

3. ปฏิบัติราชการตามกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา การศาสนา และ การวัฒนธรรม ซึ่งกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของนายอำเภอ หรือศึกษาธิการอำเภอ หรือตามที่ ได้รับมอบหมาย

4. ปฏิบัติราชการของกระทรวง ซึ่งมีได้กำหนดเป็นอำนาจหน้าที่ของหน่วยงานใด ในอำเภอโดยเฉพาะ

5. ปฏิบัติงานร่วมกับหรือสนับสนุนการปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง หรือที่ได้รับมอบหมาย

จากอำนาจหน้าที่ของสำนักงานศึกษาธิการอำเภอ ตามพระราชกฤษฎีกาดังกล่าว จะเห็นได้ว่าสำนักงานศึกษาธิการอำเภอ เป็นหน่วยงานที่มีความสำคัญยิ่งในการประสานงาน

การส่งเสริม และสนับสนุนงานทั้งด้านการศึกษา การศาสนา และการวัฒนธรรม ดังนั้น สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ จึงได้มอบหมายให้สำนักพัฒนาการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม เขตการศึกษา 8 ดำเนินการจัดให้มีการประชุมสัมมนาการจัดตั้งสภาวัฒนธรรมท้องถิ่น เมื่อวันที่ 7-8 สิงหาคม 2540 ณ โรงแรมวังคำ อำเภอเมืองเชียงราย จังหวัดเชียงราย ทั้งนี้ เพื่อเป็นการสร้างความเข้าใจให้แก่เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานด้านวัฒนธรรม ตลอดจนวิธีดำเนินการในการจัดตั้งสภาวัฒนธรรมอำเภอ ปัจจุบันสภาวัฒนธรรมอำเภอในภาควัฒนธรรม 8 ได้จัดตั้งและดำเนินการแล้วจำนวน 69 อำเภอ ได้แก่ จังหวัดเชียงใหม่ 11 อำเภอ เชียงราย 18 อำเภอ ลำพูน 4 อำเภอ ลำปาง 11 อำเภอ พะเยา 7 อำเภอ แพร่ 5 อำเภอ น่าน 6 อำเภอ และ แม่ฮ่องสอน 7 อำเภอ

สำหรับการดำเนินงานด้านศาสนาและศิลปวัฒนธรรมที่ผ่านมา กระทรวงศึกษาธิการ (2538, หน้า 144-155) ได้กล่าวถึงปัญหาอุปสรรคในการดำเนินงานด้านศาสนาและศิลปวัฒนธรรม สรุปได้ว่า การเผยแพร่ประชาสัมพันธ์งานด้านศาสนาและศิลปวัฒนธรรม ยังดำเนินการได้ในขอบเขตที่จำกัดไม่ครอบคลุมทุกพื้นที่ ส่วนปัญหาด้านการบริหารและสนับสนุนนั้น สำนักงานศึกษาธิการอำเภอยังไม่สามารถทำหน้าที่เป็นองค์กรกลางทางการศาสนา และการวัฒนธรรม ในอำเภอ เพราะมีข้อจำกัดในด้านบุคลากรทั้งปริมาณและคุณภาพ ข้อจำกัดทั้งด้านวัสดุ ครุภัณฑ์ ข้อจำกัดด้านงบประมาณ ซึ่งบุคลากรที่ปฏิบัติงานยังไม่ทราบบทบาทหน้าที่ของตนอย่างทั่วถึง อีกทั้งในด้านระบบข้อมูลของกระทรวงยังไม่เป็นเอกภาพ การประสานงานในแต่ละระดับไม่ดีเท่าที่ควร ข้อมูลไม่เป็นปัจจุบันและมีความคลาดเคลื่อนทั้งหน่วยงาน โดยเฉพาะในส่วนภูมิภาค ยังขาดบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถ ตลอดจนเครื่องมือทันสมัยในการประมวลและวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยในฐานะที่เป็นผู้ปฏิบัติงานด้านการศึกษา การศาสนาและการวัฒนธรรมในระดับอำเภอ พิจารณาเห็นว่าที่ผ่านมาการดำเนินงานด้านวัฒนธรรมมักจะไม่ได้รับความสนใจ และขาดการเอาใจใส่ดูแลเท่าที่ควร การจัดองค์กรการบริหารงานวัฒนธรรมที่แสดงให้เห็นถึงความไม่เป็นเอกภาพทั้งในระดับนโยบาย ระดับบริหารจัดการ และระดับปฏิบัติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มงานที่เป็นงานปลูกฝังและเสริมสร้างความเจริญงอกงามทางจิตใจ ส่วนหนึ่งจะอยู่ในความรับผิดชอบของกรมการศาสนา กรมศิลปากร สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ และกรมพลศึกษา ซึ่งเป็นหน่วยงานระดับกรมอยู่ในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการทั้งสิ้น จึงทำให้

งานด้านวัฒนธรรมไม่ได้รับการส่งเสริม สนับสนุน และการพัฒนาอย่างกว้างขวางและต่อเนื่อง ขณะเดียวกันการบริหารงานวัฒนธรรมในส่วนภูมิภาคและในท้องถิ่นก็ยังไม่เปิดโอกาสให้ประชาชนได้มีโอกาส และมีส่วนร่วมในการบริหารและดำเนินงานวัฒนธรรมท้องถิ่นได้อย่างเต็มที่ การที่สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ ได้มีนโยบายส่งเสริมการจัดตั้งสภาวัฒนธรรมอำเภอขึ้นนั้น ถือได้ว่าเป็นการตระหนัก และให้ความสำคัญในการดำเนินงานของวัฒนธรรมท้องถิ่น ซึ่งจะทำหน้าที่เป็นองค์กรกลาง ในการประสานความร่วมมือกันระหว่างองค์กรเครือข่ายต่างๆทั้งภาครัฐ และเอกชนในการปฏิบัติงานด้านวัฒนธรรมในระดับอำเภอ ให้เข้มแข็งและเป็นรูปธรรมมากยิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาบทบาทของสำนักงานศึกษาธิการอำเภอเกี่ยวกับการดำเนินงานด้านวัฒนธรรม เพื่อจะได้ทราบข้อมูลเกี่ยวกับสภาพปัจจุบันและปัญหาการดำเนินงาน และความต้องการของสภาวัฒนธรรมอำเภอในการรับการสนับสนุนการปฏิบัติงานจากสำนักงานศึกษาธิการอำเภอ อีกทั้งเพื่อหาแนวทางในการพัฒนาบทบาทของสำนักงานศึกษาธิการอำเภอ ในการส่งเสริมงานของสภาวัฒนธรรมอำเภอให้มีประสิทธิภาพและบรรลุวัตถุประสงค์มากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1. ศึกษาสภาพและปัญหาการดำเนินงานของสำนักงานศึกษาธิการอำเภอในการส่งเสริมงานของสภาวัฒนธรรมอำเภอ ในภาควัฒนธรรม 8
2. ศึกษาความต้องการของสภาวัฒนธรรมอำเภอในการรับการสนับสนุนการปฏิบัติงานจากสำนักงานศึกษาธิการอำเภอ ในภาควัฒนธรรม 8
3. ศึกษาแนวทางการพัฒนาบทบาทของสำนักงานศึกษาธิการอำเภอในการส่งเสริมงานของสภาวัฒนธรรมอำเภอ ในภาควัฒนธรรม 8

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ สภาวัฒนธรรมอำเภอในภาควัฒนธรรม 8 ที่ได้รับการแต่งตั้ง ในปี พ.ศ.2541 จำนวน 69 อำเภอ

2. ขอบเขตด้านเนื้อหา

การวิจัยครั้งนี้ต้องการศึกษาถึงบทบาทของสำนักงานศึกษาธิการอำเภอ ในการส่งเสริมงานของสภาวัฒนธรรมอำเภอ ตามบทบาทหน้าที่ที่กำหนดไว้ในข้อบังคับสภาวัฒนธรรมอำเภอ โดยกำหนดขอบเขตด้านเนื้อหาไว้ ดังนี้

1. การดำเนินงานตามบทบาทของสำนักงานศึกษาธิการอำเภอในการส่งเสริมงานของสภาวัฒนธรรมอำเภอในด้านต่าง ๆ ดังนี้
 - 1.1 การจัดหาบุคลากร งบประมาณ วัสดุอุปกรณ์ และเครื่องมือ เครื่องใช้
 - 1.2 การจัดทำแผนงาน/โครงการ กำกับ ดูแล ประสานงาน และติดตามประเมินผล
 - 1.3 การจัดทำข้อมูลสารสนเทศ และการประชาสัมพันธ์
 - 1.4 การจัดประชุมสภาวัฒนธรรมอำเภอ
2. ความต้องการของสภาวัฒนธรรมอำเภอในการรับการสนับสนุนการปฏิบัติงานของสำนักงานศึกษาธิการอำเภอในด้านต่าง ๆ ดังนี้
 - 2.1 ด้านทรัพยากรและการจัดการทรัพยากร
 - 2.2 ด้านความร่วมมือและประสานงาน
 - 2.3 ด้านข้อมูลสารสนเทศทางวัฒนธรรม

นิยามศัพท์เฉพาะ

การดำเนินงานตามบทบาท หมายถึง ลักษณะการปฏิบัติงานของสำนักงานศึกษาธิการอำเภอ ตามที่กำหนดไว้ในข้อบังคับหรือธรรมนูญหรือข้อตกลงของสภาวัฒนธรรมอำเภอเพื่อทำงานให้บรรลุผลตามที่คาดไว้

สภาวัฒนธรรมอำเภอ หมายถึง องค์การที่เกิดขึ้นจากการรวมตัวจัดตั้งด้วยพลังของประชาชนผู้เป็นเจ้าของวัฒนธรรมในอำเภอ ซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้ลงนามประกาศ และแต่งตั้งโดยการพิจารณาให้ความเห็นชอบจากสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ เพื่อเป็นที่ประชุมพบปะปรึกษาหารือ อภิปราย ถกแถลงชี้แจงปัญหา และกำหนดแนวทางการดำเนินงานด้านวัฒนธรรมของคนในท้องถิ่น

การส่งเสริมงานของสภาวัฒนธรรมอำเภอ หมายถึง การปฏิบัติงานในการช่วยส่งเสริมสนับสนุนให้การดำเนินงานของสภาวัฒนธรรมอำเภอ ให้สามารถดำเนินงานตามบทบาทหน้าที่ที่กำหนดไว้ในข้อบังคับสภาวัฒนธรรมอำเภอ ได้อย่างมีประสิทธิภาพบรรลุตามวัตถุประสงค์

องค์กรเครือข่ายเครือข่ายทางวัฒนธรรม หมายถึง องค์กรที่เกิดขึ้นจากการรวมตัวของผู้แทนประชาชนในอำเภอ เพื่อทำงานด้านวัฒนธรรมจำนวน 5 กลุ่ม เรียกว่า “เบญจภาคี” คือ องค์กรสาธารณประโยชน์เอกชน องค์กรธุรกิจ องค์กรชุมชน องค์กรวิชาการ และองค์กรรัฐ

ข้อบังคับหรือธรรมเนียมของสภาวัฒนธรรม หมายถึง ข้อตกลงหรือกติกาเบื้องต้นเพื่อใช้ประกอบการปฏิบัติงานร่วมกันของสภาวัฒนธรรมอำเภอ

ภาควัฒนธรรม 8 หมายถึง พื้นที่ในการดำเนินงานด้านวัฒนธรรม 8 จังหวัด ภายในเขตการศึกษา 8 ประกอบด้วยจังหวัดต่าง ๆ ในพื้นที่ รวม 8 จังหวัด คือ เชียงใหม่ เชียงราย ลำปาง ลำพูน พะเยา แพร่ น่าน และแม่ฮ่องสอน

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

ผลที่ได้จากการวิจัยจะเป็นข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาการดำเนินงาน ของสำนักงานศึกษาธิการอำเภอในด้านการส่งเสริมงานของสภาวัฒนธรรมอำเภอ ในภาควัฒนธรรม 8 และเป็นแนวทางในการส่งเสริม สนับสนุนงานของสภาวัฒนธรรมอำเภอให้มีประสิทธิภาพ และบรรลุตามวัตถุประสงค์มากยิ่งขึ้น